

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul II

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Noembrie 1957 No. 25

O TRISTA ANIVERSARE

9 ani dela desfiintarea bisericeii Catolice - unite, în România

Au trecut nouă ani de la suprimarea, prin decret-lege, a Bisericii Catolice Unite române.

Nouă ani în timpul cărora, unul după altul, Episcopii catolici de rit bizantin și foarte mulți preoți au fost asasinați în carcerele în care fuseseră aruncați sub acuza de a fi « reacționari », « spioni ai capitalismului occidental », « retrograzi » incapabili să se asimileze noului crus al politicii « democratice » românești și considerți un obstacol de eliminat din calea comunismului.

Primele simptome ale aceleia care în scurt timp trebuia să se transforme în una d.n cele mai bestiale și inconcepibile persecuții religioase pe care le-a cunoscut istoria Bisericii din toate vremurile, încep să se manifeste în 1946. După o inutilă tentativă de a o atrage în mișcarea progresistă, Biserica greco-catolică a fost fătis acuzată de reacționarism și de sabotaj.

Pentru a face populară în mase lichidarea aceleia care în decursul veacurilor de lupte naționale pentru conservarea caracterului latin al națiunii și al culturii românești fusese în centrul mișcărilor naționale române din Transilvania, guvernul comunist dela București se lansează într-o campanie de denigrare și de calomnie împotriva clerului catolic unit: mulți preoți sunt arestați; alții sunt alungați de la parohii și aruncați în închisoare sub acuza de a fi aparținut unor partide « reacționare ».

În adunarea anuală a partidului muncitorilor români (Februarie 1948) secretarul partidului comunist Gheorghiu-Dej declară Biserica Unită « singura piedică încă organizată la instaurarea definitivă a regimului de democrație populară în România ».

Clerului catolic îi sunt atribuite activități reacționare și imperialiste. Acest prim act oficial de acuzație a guvernului comunist precizează că uniții ar fi dispuși să se încadreze în noul regim democratic dacă nu ar fi împiedecați s'o facă de către episcopi și de către o parte din clerul « vândut imperialismului papal ».

Odată eliminată influența negativă a clerului asupra poporului credincios acesta s'ar orienta către biserica ortodoxă.

Întoarcere la ortodoxie, iată formula care putea să facă priză asupra națiunii, în majoritate ortodoxă.

În discursul pronunțat cu ocazia instalării sale, noul mitropolit comunist Justinian Marina face apel la credincioși invitându-i să « steargă dureroasa despărțire religioasă care durează de 250 ani » și-i îndeamnă pe uniți să se întoarcă în sânul bisericii ortodoxe. Tema acestui discurs este imediat adoptată de către întreaga presă, care se agită ca să prepare opinia publică pentru marea veste a lichidării « dureroasei erori a trecutului ». Natural, această campanie de presă nu economisea acuzațiile cele mai obrobrioase la adresa ierarhiei catolice.

În 17 Iulie 1948 Monitorul Oficial publică decretul de lege prin care se denunța concordatul încheiat între România și Sfântul Scaun în 10 Mai 1927.

La 3 August în același an un alt decret de lege interzice învățământul confesional în cuprinsul teritoriului național român și dispune trecerea la stat a tuturor bunurilor care aparținuseră bisericii disolvate. Articolul 4 al aceluiași decret, prevede lichidarea tuturor asociațiilor și ordinelor religioase.

În același persecuția se deslănțue cu furie lovind, în primul rând, pe fruntașii bisericii greco-catolice. Ioan Suciu, episcopul de Făgăraș și Alba-Iulia, este destituit. Fusese primul care denunțase pericolul unei colaborări cu comuniștii.

La scurt timp după aceea și ceilalți episcopi uniți sunt destituiți. Autoritățile comuniste convoacă un sinod la Cluj în care trebuia să fie sancționată trecerea catolicilor uniți la schismă. O circulară îi invita pe preoți să delege parohii care să-i reprezinte la congres. Cu înșelăciuni și după lungi și penibile torture unii dintre preoți aderă. Cei care se abținuseră fură aruncați în închisoare.

Congresul decide încetarea jurisdicției papale asupra catolicilor români. În luna Decembrie a aceluiași an un decret hotărâște suprimarea organizațiilor ecleziastice și interzicerea de a profesa și de a predica religia catolică de rit oriental, sub amenințarea — în caz de transgresiune — de a o sfârși în închisoare. Episcopii și preoții puși în ilegalitate sunt în acest fel împiedecați nu numai în funcțiile lor sacre, ci de-a dreptul puși în imposibilitatea de a păstra contactul cu credincioșii expuși rigorilor legilor în caz că ar adăposti sau ascunde « preoți vagabonzi ».

Nunțatura Apostolică de la București, care protestase împotriva acestor abuzuri, este acuzată de a se amesteca în treburile interne ale Republicii Populare Române. Această acuzație furnizează guvernului de la București tema-bază a unei noi campanii, care trebuia să lovească și Biserica catolică de rit latin.

Arbitrara lichidare a Bisericii catolice unite din România; aruncarea în închisori și asasinarea cărmacilor ei; violarea nu numai a tratatelor ce recunoșteau Bisericii căreia îi revine meritul de a fi apărât timp de veacuri spiritualitatea, cultura și conștiința națională paritate de drepturi cu celelalte confesiuni, ci chiar și a dreptului individual de a alege și practica în mod liber religia pe care fiecare o preferă, au adus încă odată comunismul pe banca acuzației în fața întregii lumi.

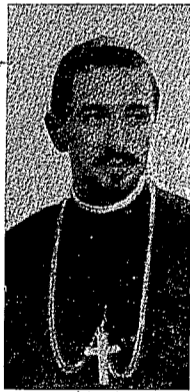
Nouă ani au trecut de la obrobrioasa lichidare a unei Bisericii vinovată de a fi apărât legile lui Dumnezeu împotriva legilor slugilor Cremlinului. Nouă ani de lacrimi și de durere, care nu se vor șterge niciodată din istoria Bisericii. Comuniștii cred că instituțiile spirituale se pot inventa sau lichida ca prăvăliile sau cinematografele. Ei își fac iluzia că numele martirilor bisericeii suprimate s'au șters din memoria noastră, așa cum se întâmplă acasă la ei cu cei care sunt despoiați de putere și aruncați la gunoi, atunci când se vrea să se instaleze pe soclul adulației un nou idol. Credeți ce vor! În ce ne privește noi credem în eternitatea și în dreptatea lui Dumnezeu; credem în invierea sângelui care a fost vărsat pentru cauza lui Dumnezeu și pentru gloria Lui, mai înaltă și mai durabilă decât o sută de Sputnik lansaj în cerul saturat de gemete ale pământurilor pe care ei le-au cutropit și le-au robit. Sângele martirilor Bisericii va cădea asupra lor, așa cum va cădea tot ceace-și au comis în numele materiei.

Mitropolia Unită din Blaj

ESTE O SINGURA BISERICA A LUI HRISTOS: ACEIA ZIDITA DE PETRU

Circulara P. S. S. Ioan Suciu la 5 Octombrie 1948

Lubiți fi sufletești.

Acum 12 ani, în timpul prigoanelor din Spania împotriva Bisericii lui Isus, când mărățele catedrale și mănăstiri erau aprinse și mistuite de flăcări, când au fost uciși 6.000 de preoți, mii de vieți dăruite lui Dumnezeu și mii de fi ai Bisericii, — necredincioșii au adus în fața judecării o tânăra fată creștină pe care, luându-o în răs, au întrebat-o: « Pentru ce tace Isus al vostru? Pentru ce ne lasă Hristos să facem ce vrem cu voi și cu Bisericile lui? »

Tânăra creștină catolică a răspuns: « Pentru că Isus a tăcut și când a fost scuipat, biciuit, încununat cu spini și răstignit spre moarte. El tace și acum când Biserica Lui, care-i Trupul Lui, și când credincioșii Bisericii Lui sunt chinuți și întemnițați, că să fim asemenea lui în Vinerea Mare! Incurând însă să răspunde, înviind din morți sufletele noastre și Biserica! »

Pentru Biserica Română Unită acesta este ceasul Vinerii Mari! Acum, lubiți credincioșii ne arătăm dacă suntem ai lui Hristos sau dacă ne întovărășim cu Iuda vânzătorul. Acum Domnul Isus ne dă prilej să fim părtași suferințelor sale, pentru Biserica Sa. Fericiți veți fi dacă veți fi ocărăți pentru numele Lui, pentru Sfânta Sa

Biserică. Preamăriți pe Dumnezeu pentru aceasta.

Nu vă lăsați amăgiți de vorbe, de comitate, de vești, de minciuni, ci stați tari, neclătinați, statornici în credința pentru care au sângerat moșii și strămoșii noștri. Nu puneți iscălitura pe niciun fel de hârtie prin care vi s'ar cere să vă lepădați de legea părinților voștri. Vă vor amenința, vă vor bate, vă vor duce la judecări și înaintea judecătorilor. Nu vă înfricați! Dumnezeu este în fiecare din noi și nu ne va lăsa să fim ispițiți și să suferim mai mult decât putem. Lumea se uită la noi, la credincioșii Bisericii Unite. Privești suntem lumii! O, lubiți credincioșii, să nu fim o turmă de Iuda, ci mărturisitori ai credinței și fii hotărâți ai Bisericii lui Isus pe pământul românesc.

Nu este decât o singură Biserică întemeiată de Isus. Biserica ale cărei chei Isus le-a dat lui Petru Pescarul și prin el urmașilor lui, Episcopilor din Roma, care i-au urmat în scaun și pe care-i numim Papi. Nu este decât o singură Biserică a lui Hristos, aceea zidită pe Petru: « Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea, și porțile iadului nu o vor birui ». Nu e decât o singură Biserică pe care porțile iadului nu o vor birui, și aceasta este Biserica zidită pe Petru. Aceasta este, lubiți credincioșii, Biserica catolică, iar între noi Români, Biserica unită cu Papa. Lui Petru și urmașilor săi i s'a dat puterea să pască turma cea binecuvântată a sufletelor noastre, iar noi îi suntem oițele și mielușii. Nu fugiți

și nu ieșiți din turmă, ca să nu ră-tăciți!

Corabia Bisericii e lovită de furtuni și de valuri; nu săriți din ea căci valurile pot să vă înghită, ea însă nu se scufundă. Iar dacă vine altă Biserică, altă corabie și-ți spune: « treci aici, căci corabia ta se cufundă », — tu săi răspunzi: « Corabia mea nu se cufundă, porțile iadului nu o vor birui! Nu trec în corabia ta. Nu ai cărmaciu priceput, a ta e o corabie de pirați care nu poate duce la liman, la portul mântuirii! »

Să luptăm, tari în credință, prin rugăciune și ajun. Chiar dacă ne vor lua bisericile, până la o vreme, ne vom face fiecare biserica acasă, așteptând plini de speranță izbăvirea care mult nu va întârzia. Feriți-vă de preoții care nu pomenesesc pe Papa și care nu se roagă Sfântului Rozar al Preamuritei.

Numai cu jertfe pentru credință se îmblânzește Dumnezeu. De rănile trupului și sufletești primite pentru Biserica lui ne vom vindeca. În ele vom îngropa păcatele noastre și pe vrăjmașii credinței. Luptați-vă lupta dreaptă a credinței, până în temnițe și lanțuri, ca milioanele de mucenici. Luptați în unire cu inima neprihănită a Maicii Domnului, cu speranța neclintită în biruința Bisericii, chiar dacă Isus ar trebui să o scoată din mormânt.

Darul Domnului și îmbrățișarea mea cu voi cu toți. Amin.

Blaj, la 5 Octombrie 1948.

(ss) Dr. IOAN SUCIU
Episcop-Administrator apostolic al Arhidiecezei de Alba-Iulia și Făgăraș

« Prin unirea sa cu Biserica catolică poporul român s'a eliberat din sclavia minciunii... »

Lubiți fii și frați, moșteni ai Unirii cu Roma, dușmanii Bisericii Unite au fost aproape toți și dușmanii poporului român ».

Din scrisoarea Episcopilor Uniți dela
29 Iunie, 1948

Splendidă frescă modernă în biserica de la Rășboieni Noni (Iasi)

Stalin și copiii României

În cartea de citire pentru clasa III primară, tipărită în 1946 de către editura «Scrisul liber» din București — și retipărită de curând, cu același plumb, fără a fi epurate paginile staliniste — se spune școlarii lor români: «Iosif Visarionovici Stalin iubește copiii României și are grije de ei, de sănătatea și dezvoltarea lor...».

Fraza de mai sus nu este o glumă. Copiii noștri o citesc, trebuie să o repete și să o învețe pe dinafară.

Așa dar, «Stalin iubea și avea grije de sănătatea copiilor noștri...».

De când lumea sănătatea și dezvoltarea copiilor au fost legate de câteva reguli elementare — dacă vreți... burghize — pe cari nici măcar revoluția bolșevică din 1917 nu le-a putut modifica.

Ele sunt: bună alimentare, viață ordonată, igienă și sport.

În anul când editura «Scrisul liber» tipărea fraza de mai sus — anul de pomină 1946 — în Moldova au murit de foame 40.000 de copii români între 4 și 14 ani. Statisticile Ministerului Sănătății au notat peste 12.000 da cazuri de tuberculoză și — pentru prima oară în istoria țării noastre — s'au înregistrat și câteva sinucideri printre elevii din cursul superior dela liceele din Bărlad și Iași.

Datele de mai sus nu le-am procurat din statistici străine ci din însăși articolele apărute atunci în presa comunistă din București, prin care se mulțumea guvernului bulgar pentru ospitalitatea dată cătorva sute de copii români invitați în țara vecină pentru a se putea... alimenta.

Niciodată în cursul istoriei noastre România nu și-a exportat copiii în străinătate pentru a le da de mâncare.

Au fost ani buni și răi, ani cu războiu sau cu secetă, ani de belșug sau de restriște, — dar niciodată, nimănui nu i-a venit în țară nu i-a trecut prin cap să-și trimită copiii peste hotare pentru că acolo nu li se putea da «pâinea cea de toate zilele...».

Ce s'a petrecut în România de vreo treisprezece ani încoace ca să determine o asemenea gravă criză în producția ei agricolă și în însăși structura vieții sociale?

Țara noastră era numită «grănarul Europei» și belșugul holdelor ei nu numai că era suficient pentru consumul în interior dar o bună parte era destinată exportului iar grăul românesc avea căutare pe piețele mondiale și preț bun.

Ce s'a petrecut deci? Un fapt simplu care a răsturnat tot bunul mers al lucrurilor: au venit rușii. Au venit rușii în fruntea cărora ieri stătea Stalin, cel care «iubea pe copiii României» iar azi, stă micul dar nărușal Nikita...

Au venit Rușii. Și cu ei: sărăcia bolile, foametea, închisorile și sinuciderile.

Ne-au impus apăsătoare condiții de pace și despăgubiri a căror valoare am plătit-o în aur, în grâu și petrol, multiplicată toate de cel puțin trei-sute de ori peste prevederile convențiilor scrise.

Ce mai vor acum? Să ne convingă încă de pe băncile școlalei că ei ne iubesc și ne vor binele?

Amorul rușilor pentru tinerele generații ale României îl vedem zilnic în catastrofele statistice ale morților din închisorile României și din lagărele de muncă.

Aceasta e iubirea muscălească. Dar tinerele generații ale României știu să privească spre trecut.

În urma lor sunt sute de ani de glorioasă istorie care ne învață că niciodată străinii n'au putut să pună picior statornic pe meleagurile românești.

Sunt injurat în România ca n'am ramas în strainatate

spune T. Arghezi la întoarcerea din Elvetia.

«...Iată-mă în carne și oase — și cerneală — întors acasă. Ar fi trebuit să mai stau în tratament și observație medicală cităva vreme, dar înainte ca însinuarea și clevetirea să prindă prea mult corp și să crească, între îndoială, bănueli și aluzii, uneori directe, am fost nevoit să-l intrerup la netimp. O viață de aproape 80 de ani de ceea ce-aș putea numi probitate profesională începea să se minșită. Prea puțină lume își păstrează substanța necesară unei trăiri interioare sau se străduie să și-o agonisească. Lumea vrea dezordine, circ, și clownerie morală. După 60 de ani de nas în cerneală și manuscris, îți vine să arunci uneltele la hazna. O poză a familiei luată în gară, la sosire, și publicată de un ziar, s-a zis că e "trucată". S-a mai zis că am fost aduși arestați...»

La două săptămâni de la sosire primesc încă vizite de asigurare că sint eu și că nu e altul. Primesc și consolări: «Lasă, nu lua în seamă. Lumea e proastă, meschină și rea». De acord. Însă această lume meschină, proastă și rea mă chinuște, zi de zi, de trei sferturi de veac.

Acum, când semnez, sint injurat că n-am rămas acolo, de unde m-am întors...».

(Fragment dintr'un articol apărut în «Știința» din 19 octombrie 1957)

«În vremurile grele de astăzi, mai mult ca oricând, să ne înălțăm mințile către cer, cerșind dela Tatăl Neamurilor pace pe pământ și între oameni bună învoire.»

(I. P. S. Vasile Aftenie)

«În această oră grea pentru Biserica noastră, în numele lui Isus Hristos Domnul nostru, eu vă rog fraților fiți tari în credință. Darul credinței să nu fie schimbat cu nimic în lume.»

(I. P. S. Iuliu Hossu)

«Isus va învinge pr'n Inima Sa Neprihănită, chiar dacă ar rămânea nimeni un mănunchiu de preoți și de credincioși încrezători în Adevăr și Viață... Noi nu avem nimic de vândut nici pe Hristos nici Biserica: să nu ne lăsăm seduși de fiii șarpelui.»

(I. P. S. Ioan Suciu)

«Tunul și bombele nu pot aduce pace între popoare... Să nu creadă nimeni că poate omorâ pe dușmanul său chiar cu armele cele mai ucigătoare, căci un popor nu pierde decât în urma păcatelor sale.»

(I. P. S. Ioan Bălan)

«Biserica română unită nu are nici o pagină neagră în trecutul ei. Poporul românesc nu poate dori și nu poate cere desființarea acestei biserici, care i-a dat conștiința națională. Am zis poporul românesc, căci indivizi singuratici pot să se găsească.»

«Vă asigurăm că noi arhierii vom fi la locul nostru. Nu suntem năimii, nu suntem plății, ci suntem prelați ai lui Hristos. Iar pentru Hristos și pentru Biserica lui când nu e prea mult de a suferi oricât.»

Din cuvântarea Mitropolitului Vasile Suciu ținută la 10 Martie 1928

«Prin minciuni și scornituri, cari n'ar merita să vadă nicicând lumina zilei și cu stăruințe vrednice de o cauză mai bună, se țese împotriva bisericii noastre țesătura infamă a tuturor calomniilor...»

(I. P. S. Alexandru Rusu)

«Aven o datorie creștină: că să nerugăm și să muncim, pentru ca dintre creștini să dispară toate neînțelegerile și să devină toți fiii adevărații Bisericii a lui Hristos, care este «una, sfântă, catolică și apostolică.»

(I.P.S. Valeriu Traian Frântiu)

Mistificările unui progres

Sub titlul «Echivoacuri ale progresului» postul de radio al Vaticanului a dedicat o notă satelitului artificial «Sputnik II», subliniind faptul că această cucerire a științei este prezentată ca o depășire a operei creatoare a lui Dumnezeu. Fără îndoială satelitul artificial documentează enormul progres științific al Uniunii Sovietice; dar cantitatea de sugestie pe care i-a încredințat-o comunismul și care poate face priză asupra minților mai puțin pregătite, înțrece orice limită. Progresul este el însuși, un imperativ divin, și este în același timp o existență și un indice al libertății omenești. Dacă acestea ar fi componentele spirituale ale satelitului și a orbitei lui, oameni ar putea și ar trebui să le contemple cu bucurie și cu emoție poetică considerându-le o respectuasă imitație a stelelor create de Dumnezeu, de la care ne vine lumină și căldură și care sunt expresia vizibilă a unei prezențe amice. Oamenii însă privesc satelitul cu îngrijorare și cu un sentiment de înfrângere și ascultă înfricoșăși ritmicele semnale ale noii planete în care văd o amenințare. Si-i invadează o imensă tristețe atunci când reflectează la cei 40 ani de revoluție bolșevică, la milioanele de libertăți călitate în picioare, la milioanele de vieți secerate în numele unei ideologii și al unui progres mecanic care astăzi ne prezintă satelitul ca o sinteză și o glorie a sa.

«Sputnik» trece pe cer — a continuat Radio-Vatican — dar tragediile omenești care s'au verificat în acest an, în zilele acestea în Uniunea Sovietică și printre popoarele de dincolo de Cortină, acea libertate și acea prosperitate pe care ei o invidiază în mod paradoxal lumii occidentale, nu-i permit să facă simpatice ideologia și lumea al cărei mesager este.

Poate nici odată ca acum abisul dintre progresul științific și tehnic și structurile neomenești ale unei ideologii și ale unui regim n'au apărut cu mai multă evidentă omului; niciodată ca acum necesitatea de a acorda progresului dimensiunile divine ale libertății și ale dreptății nu s'au impus omului cu mai multă evidentă. De aceea satelitul sovietic în loc de a convinge popoarele în favoarea revoluției și telurilor atinse de ea după 40 ani, îi îndeamnă să strângă rân-

durile, să unească eforturile pentru a se apăra de ea și a o respinge.

Regimul sovietic — a încheiat Radio-Vatican — lansând satelitul artificial pentru a impune popoarelor prestigiul unei revoluții, a comis din nou un fals moral cerând satelitul să obțină nu numai aprobări și recunoașteri în favoarea progresului științific, ci să impună simpatie și credit uman față de un sistem. Este bine, este obiectiv, este necesar să se facă această distincție și am dori ca «Sputnik» să comunice lumii comuniste că stima și simpatia umană se cucerește numai printr'o reconciliere cu libertatea, cu dreptatea și cu religia.

În legătură cu îndrăznețele speculațiilor ale presei de stânga care, susțin teza existenței oamenilor și în alte planete, revista La Civiltà Cattolica scrie: «Existența unor creaturi umane în corpurile cerești nu este nici susținută, nici exclusă de argumentele teologice. Catolicii sunt liberi să o accepte sau să o nege conform propriului lor fel de a vedea. În ce o privește, Biserica nu s'a declarat nici, odată asupra acestei teme; fie din cauză că isvoarele revelației n'au vorbit despre aceasta în mod direct, fie din cauză că interesul religioși moral al Umanității nu i-a cerut niciodată să se pronunțe. Ultimul cuvânt în această chestiune nu revine teologiei ci științei experimentale. Admițând căr fi vorba de oameni adevărați cărora, cu toate că deosebiți de noi în ce privește caracterelor lor somatice influențate de condițiile fizice în care ar putea trăi, li s'ar putea atribui definiția de «animale gânditoare», ei nu ar face desigur parte din familia umană. În consecință ei n'ar avea păcatul original, în orice caz nu pe acela comis de Adam, și nici n'ar fi fost mântuiți. În mod direct, de Isus Cristos. Ordinea actuală a Providenței divine, în ce privește umanitatea, vizează aceste două evenimente: păcatul original și mântuirea. Locuitorii lumilor extra-terestre, dacă există, sunt în afara acestui fel de providență. Pentru ei Dumnezeu a conceput și creat un plan de scopuri și de mijloace cu totul diferit de al nostru.»

miscellanea

Revista România Muncitoare închină bună parte din ultimul său număr (Oct. 1957) comemorării revoluției maghiare.

Semnalăm — între alte excelențe reevocare ale eroice revolte maghiare — splendidul articol al poetului Virgil Ierunca.

«În acest Octomvrie 1957 — scrie Dl. Ierunca — teroarea înscăunată de Kadar a luat proporții și mai neobișnuite. Trebuia isgonită neapărat amintirea celui lalt Octomvrie — de acum un an — acel Octomvrie care a arătat lumii chipul adevărat al unei democrații populare.

Prigoana amintirii a fost dusă la Budapeșt cu furor medievală. Trimișii lui Kadar au străbătut străzile vestind oamenii că orice condescendență față de morții va fi pedepsită ca o sfruntare a celor vii. Că orice întoarcere în trecut înseamnă o erezie a prezentului. Că totul poate fi erezie din cauza strigoilor care apăruseră — se pare — pe la mijlocul lui Octomvrie în toată Budapeștă.

Panica medievală a lui Kadar a mers și mai departe: au fost răscolite cimitirele. S'a patrulet mereu de teama învierii probabile a morților. Și pentru că nicio corespondență să nu poată fi stabilită între vii și morți, s'a interzis cu desăvârșire dolul. S'au confiscat lumânările. Între cei plecați și cei fămiși trebuia tăiată puntea oricărui dialog de Octomvrie. Și Kadar și-a închipuit că poate tăia acest dialog cu poliția lui de mercenari necrofoni.

Dar Kadar, întocami ca și stăpânii lui din Kremlin, nu cunoașe țăriă nemărturisită a oamenilor. Ei nu știu — nici nu pot să știe — că la 23 Octomvrie Budapeștă și-a sărbătorit morții așa cum se cade să fie ei sărbătorii: în tăcere. Tăcerea aceea ex-

traordinară care a cuprins Budapeștă pela scăpătutul soarelui n'avea cum să o deshușească Ianoș Kadar. Era prea mult sgomot în preajma lui, prea mult sgomot în conștiința lui pentru a putea asculta tăcerea Budapeștei care-și pomenea morții. Kadar trimisese gărzi le lui în cimitire; el nu știa că morții se păstrează în inimi, și cu inima lui, fiecare vorbește în taină.

Si la 23 Octomvrie Budapeștă și-a vorbit sieși în taină.

Ziarele germane publică informațiunea că Guvernul comunist din țară a înființat de curând Tribunale sumare, cari vor judeca toate persoanele suspecte de a putea deveni periculoase regimului. În contra sentințelor acestor Tribunale nici un apel nu este admisibil. Persoanele condamnate de aceste Tribunale urmează să fie internate în centre de muncă forțată.

Numărul din Iulie al revistei La France Catholique cuprinde două mari articole semnate de Amédée d'Yvignac și J. Daujat, închinată memoriei Mgr. Ghika, a cărui viață de sfințenie și sfârșitul de martir îl așează printre cele mai luminoase figuri ale catolicismului din zilele noastre.

Vorbind de martiriul Mgr.-ului Ghika, Amédée d'Yvignac scrie: «Inamicul nu s'a înșelat... «Îndărjindu-se asupra acestui sărman trup de bătrân el voia să zdrobească trupul Europei creștine, căci sufletul nu îl poate zdrobi. Deaceia, făcând din sfântul abate Vladimir Ghika un martir, el a făcut, fără să vrea, figura de proră a viitoarelor reînvieri.»